

Pevsko društvo „Slavec“ v Ljubljani.

37. društveno leto.

V torek, dne 30. novembra 1920
točno ob 20. uri v veliki dvorani hotela „UNION“
v proslavo narodnega praznika

KONCERT.

Sodelujejo: Orkester Dravske divizije v Ljubljani pod vodstvom kapelnika g. dr. Jos. Čerina; ga. Pavla Lovšetova; ga. Censka Cepudrova; g. Anton Šindler, operni pevec kralj. slovenskega narodnega gledališča, ter pevski zbor „Slavca“ pod vodstvom društvenega pevovodje g. Heri Svetela.

Spored:

1. a) L. v. Beethoven: Overtura „Leonora“ II	} orkester.
b) F. Schubert: „Simfonija št. 8“, H mol (1. Allegro moderato
2. Andante con moto.)	
c) A. de Greef: „Springdands norvégien“ iz G dur Suite	
2. a) E. Adamič: „V snegu“, (besede Simona Jenka)	} mešani
zbor.
b) G. Krek: „Tam na vrtni gredi“, (besede Ljudmile Poljančeve)	
c) St. Premrl: „Lilije“, (besede Simona Jenka)	
č) A. Lajovic: „Vodica čista se vila“, (prevel Fran Finžgar)	
3. a) B. Ipavec: „Pozabil sem mnogokaj“	} samospevi za tenor
(s klavirjem) poje g.
A. Šindler.
b) J. Ravnik: „Pozdrav iz daljave“	
c) A. Lajovic: „Mesec v izbi“	
č) J. Jindřich: „Ked' sa Slovak...“ (slovaška narodna)	

ODMOR.

4. Ant. Lajovic: „Pesem“ } dvospev za sopran in alt (s klavirjem) pojeta ga.
(Koljcov — C. Golar) } P. Lovšetova in ga. C. Cepudrova.
5. L. von Beethoven: Kyrie iz „Missa solemnis“ D dur op. 123, mešani zbor s četverospévom (ga. Lovšetova, ga. Cepudrova, gosp. Šindler, g. Kragelj) in orkestrom.

Med izvajanjem sporeda vstop v dvorano ni dovoljen.

Vstopnice po 45, 40, 35, 30, 25, 20, 15, 6 in 4 K se dobe v predprodaji v Dolenčevi trafiki, Prešernova ulica št. 54 in na večer koncerta pri blagajni

Besedilo pesmi po 4 K.

S. Jenko.

L. Adamič.

V snegu.

Hribi še beli so,
rože še ne cveto;
kmal' bo p. mlad prišla,
rože bo sklicala.

Samo moje srce
žalostno bude še,
zanj več pomladi ni,
zanj več veselja ni.

Ljudm. Poljanec.

G. Krek.

Tam na vrtni gredi.

Tam na vrtni gredi
raste rožmarin,
pridi o slovesu,
dam ti ga v spomin.

Na srce ga deni,
čujaj ga skrbno;
morda kdaj ob njem ti
rosno bo oko.

Rožmarin povene,
ž njim spomin bo vzet;
tudi ti boš nosil
v srcu veli cvet.

S. Jenko.

St. Premrl.

Lilije.

Lilije trgam,
lilije bele,
več mi ne boste
mladi cvetele.

Več vas na solnce
ne bom nosila,
več vas z vodico
hladno rosila.

Lilije bele,
le usehnite!
z mano cvetele,
z mano venite!

Prev. Finžgar.

Ant. Lajovic.

Vodica čista se vila . . .

Vodica čista se vila
od gozda v gaj, v zeleni gaj.
Dva sveta je orosila,
veselo oba sta izklila,
kot srčna kri v veselju in tugi
sta bajno kipela.

Smehljaje deček prispel je
iz gozda v gaj, v zeleni gaj.
In pesmi mnogo si pel je,
srebrno glas zvenel je
o deklici, o ljubavi sladki.

Solze oko je rosilo,
ah v gaju tam, ah v gaju tam.
In srček dvoje je bilo
in v sanjah se topilo,
oba zaman po sreči sta hlepela.

Aleksandrov.

B. Ipavic.

Pozabil sem mnogokáj dekle . . .

Pozabil sem mnogokaj, dekle,
mnogo sanj, besedi,
le onih ne, v katerih ljubezen
do te plameni.

Pozabil sem mnogokaj, dekle,
mnogo dni in noči,
le onih ne, v katerih iskale
te moje oči.

Pozabil sem mnogokaj, dekle,
in mnogokaj večno naj spi,
le ljubezen, ko srce samotna
v srcu naj spi.

Ksaver Meško.

J. Ravnik.

Pozdrav iz daljave.

Sladka pesem
plove čez polje,
skozi stvarstvo božje
toplo hrepenenje gre.

Sladka pesem
v srcu mi drhti —
Draga! al' pošiljaš
hrepeneč pozdrav mi ti?

Litaipo Bierbaum — Župančič.

Ant. Lajovic.

Mesec v izbi.

Svetlo pred posteljo,
glej, mes c sije,
kot kadar sneg blesteči
vso zemljo pokrije.

Obrnem glavo navzgor . . .
Glej, mesec čist in tih.
Spet nagnem glavo . . .

In k tebi v daljavo
moj daljni dom, vas,
mi splava tožen vzdih.

Ked' sa Slovák . . .

Slovaška narodna.

Ked' sa Slovák preč do sveta ubieral,
pri vesni ci na kopečku zavo'al,
zavo'al on na kopečku po dvakrát:
s Bohom otec, s Bohom máci, sestra, brat.

Povedy mne ty, moj kopečku vysoký,
či ta uzrim za dva lebo tri roky,
či ja budzem ešče vidzec moju mác,
či nina budze moja milá milovac?

Kolcov—C. Golar.

Ant. Lajovic.

Pesem.

Kje se skrivaš mi,
vesne mili dan,
kje se skrivaš mi,
topla kresna noč?

Kje se skrivaš mi,
srčni ti moj cvet,
jutra zlati zor,
zarja mladih dni!

Ah, pogled nekdanj
zrl je čil na svet,
na megleni val,
ki je daljo kril.

Jasno je sijal
modrih svit oči.
Sanjal je brez mej
željni duh o njih.

Ali v mladi čas,
v cvetju rosnih dni
madež moj je pal
v nežno ti srce.

Ah brez tebe, zdaj
v žalost se topim.
Lepi jasni dan
mi zagrinja noč.

Ali brez tebe zdaj
gledam žalostno,
mrak samote le
sliši mojo bol.

L. v. Beethovem.

Missa solemnis — Kyrie.

Kyrie eleison!
Christe eleison!
Kyrie eleison!

Mojster sam je delo prišteval svojim najdovršenejšim. Ne-
omajna vera in globoka pobožnost je narekovala to skladbo. To
ni prošnja poedinca; tu dviga srca celo človeštvo. Srednji del
Christe eleison je skozi in skozi duhovito kontrapunktično izveden.
Vzkliki in prošnje se menjavajo, dokler ne izzvene in ne zadoni
mogočen klic: Kyrie! Gospod! in od četverospava in zbora od-
meva ponižen eleison! usmili!

